

# De graaf van Mastland

Graaf Willem Frederik van Byland, die als gepensioneerd luitenant-generaal in 1855, bijna vijftig jaar oud, op de buitenplaats 'Mastland' op Klein Overveld onder Prinsenbeek stierf leeft nog in de overlevering voort.

Als hij op reis ging reed hij in een met zes paarden bespannen koets en daarmee maakte hij dan eerst een rit rond de lindeboom middenin het dorp Beek ( thans Prinsenbeek). Elke morgen ging een arbeider, die op Overveld woonde, naar het buiten 'Bosdal' om daar te werken en daarbij had hij de gewoonte om dicht bij 'Mastland', steeds op dezelfde plek tegen een boom te wateren. Dat vernam de graaf en hij dacht: "Die kerel zal ik eens straffen". De volgende morgen, toen zijn tuinman hem kwam waarschuwen dat die man er weer stond, zei hij: "Let op mijn woorden, die zal er nog wel even staan".

Na een paar uur ging de graaf in zijn tuin wandelen en bij de arbeider gekomen, die daar nog steeds stond, zei hij: "Vertrek nu maar kerel en zorg dat het niet meer gebeurt, want anders...", en plotseling kon de man weer gaan en staan zoals hij wilde en hij rende weg, zo vlug zijn benen hem konden dragen.

Een andere keer waren er schilders voor een karwei op 'Mastland' toen de graaf tegen hen zei: "Ik moet nu weg en je mag overal aankomen, maar niet aan dat beeldje midden op de kast". De schilders gingen aan het werk en op een gegeven ogenblik raakten ze bij ongeluk toch even het beeldje aan en er brak een armpje af. Wat nu gedaan? De schilders, die zo bang als de dood voor de graaf waren, probeerden het armpje er weer aan te lijmen, maar dat lukte niet, want elke keer viel het armpje er weer af. Angstig wachtten ze op de terugkeer van de bewoner van 'Mastland' en stotterend bekenden ze wat er was gebeurd.

Tot hun grote opluchting zei de graaf alleen: "Had ik het niet gedacht" en drukte het armpje tegen het beeld aan en het zat zo stevig alsof het nooit los was geweest.